

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: **U. H.**
doručovací adresa X
zastoupen Mgr. Libuší Hrušovou, advokátkou
sídlem Veverkova 2707/1, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Celní úřad pro Plzeňský kraj**
sídlem Antonína Uxy 11, 301 00 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2023, č. j. 132633-34/2023-600000-11

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Spolková republika Německo požádala žádostí o vymáhání referenční číslo DE_CZ_22055062022_222022_20220810_c_RR ze dne 10. 8. 2022 v rámci mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pomoci při vymáhání finančních pohledávek Českou republiku o vymožení pohledávky za žalobcem. Generální ředitelství cel pověřilo vyřízením žádosti žalovaného. Žalovaný vyrozuměl dne 16. 8. 2022 žalobce podle § 153 odst. 3 daňového řádu o výši nedoplatku a upozornil ho na možnost jeho vymáhání v daňové exekuci. Proti vyrozumění podal žalobce námitku, kterou žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 24. 5. 2023, č. j. 32199-2/2023-600000-11. Žalobu žalobce proti tomuto zamítavému rozhodnutí žalovaného odmítl zdejší soud usnesením ze dne 31. 7. 2023, č. j. 55 Af 7/2023-30, a kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 3. 2024, č. j. 6 Afs 245/2023-32.

2. Žalobce se svou nynější včasnou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. domáhal soudního přezkumu třech rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2023: (i) č. j. 132633-32/2023-600000-11, (ii) č. j. 132633-33/2023-600000-11 a (iii) č. j. 132633-34/2023-600000-11. Usnesením ze dne 14. 12. 2023, č. j. 57 Af 17/2023-80, které nabylo právní moci dne 15. 12. 2023, vyloučil soud žalobu v části, v níž se žalobce domáhal zrušení prvních dvou rozhodnutí žalovaného, k samostatnému projednání.
3. Rozhodnutím ze dne 5. 10. 2023, č. j. 132633-34/2023-600000-11 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“) žalovaný zamítl podle § 159 odst. 2 daňového řádu námitku žalobce proti exekučnímu příkazu ze dne 28. 6. 2023, č. j. 132633-3/2023-600000-42 (dále jen „*Příkaz*“). Příkazem byla podle § 191 daňového řádu nařízena daňová exekuce příkázáním jiné peněžitě pohledávky u poddlužníka Generali penzijní společnost, a. s.

II.

Žaloba

4. Žalobce žádal, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i Příkaz a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalobce svou žalobu odůvodnil dvěma okruhy žalobních námitek.
6. Zaprvé žalobce namítl, že německé exekuční tituly byly vydány v rozporu se zákonem a nelze dle nich daňovou exekuci vykonávat. Vymáhaná pohledávka je spotřební daní z tabáku, ač tabákový odpad označený jako SCRAPS a STRIPS je surovým tabákem, který nepodléhá spotřební dani, tudíž jsou německé exekuční tituly nicotné a nelze podle nich vést exekuci ani v Německu a ani v ČR. Podle směrnice Rady 2011/64/EU ze dne 21. června 2011 o struktuře a sazbách spotřební daně z tabákových výrobků, aplikované i v trestním řízení není daná surovina tabákem zatíženým spotřební daní. Závěr, že surový tabák v podobě STRIPS a SCRAPS nepodléhá spotřební dani, potvrdil i Finanční soud Düsseldorf v rozhodnutích č. j. 4 K 1771/19 VTa, 4 K 36/18 a 4 K 35/18. I znalecký posudek Ing. H. potvrdil, že surový tabák není bez dalšího vhodný ke kouření, a proto spotřební dani nepodléhá. Německé exekuční tituly jsou tak v rozporu s uvedenou judikaturou německých soudů. Obecně německé soudy dospěly k závěru, že surovina SCRAPS a STRIPS nepodléhá spotřební dani dle § 1 odst. 1 věta 1 německého zákona o dani z tabáku, jelikož se nejedná o tabák, že ne každý surový tabák, který je nastříhán či nalámán na malé kousky, je vhodný ke kouření a že není tabákem ve smyslu německého zákona o dani z tabáku, tudíž spotřební dani nepodléhá. Žalobce není ve věci ani pasivně legitimován, jelikož veškeré úkony byly činy společnosti HWV GmbH a osobní ručení žalobce je víc než sporné, jelikož podle německé právní úpravy platí, že odpovědnost a ručení za daňové povinnosti, a tedy i pasivní legitimace v daňových exekucích se vylučují a nenastávají, pakliže je stejný subjekt (zde žalobce) trestněprávně odpovědný za

neodvedení daně či cla. Jelikož byl žalobce trestním rozhodnutím uznán vinným z krácení daně, za neodvedení předmětné spotřební daně (ačkoliv i toto rozhodnutí je aktuálně v Německu napadeno návrhem na obnovu řízení vzhledem k vyvíjející se judikatuře ohledně povinnosti hradit spotřební daň u surového tabáku), nelze po žalobci zároveň požadovat i úhradu daně v rámci daňové exekuce. Trestní odpovědnost za takový daňový delikt a daňové povinnosti ke spotřební dani se tak v Německu vzájemně vylučují a nemohou stát vedle sebe.

7. Zadruhé žalobce namítl, že cizozemské rozhodnutí nedospělo do stavu, aby bylo možné podle něj realizovat úkony v rámci daňové exekuce na území ČR, neboť německé daňové orgány nečiní kroky k vymožení dluhu a vyčkávají na rozhodnutí Spolkového finančního soudního dvora ve věci Az: VII R44/20 (dále jen „*Rozhodnutí BFH*“), kdy rozhodnutím Hlavního celního úřadu Schweinfurt ze dne 17. 11. 2021 bylo nařízeno, aby byla jednotlivá řízení z důvodu účelnosti přerušena do vydání Rozhodnutí BFH. Řízení ohledně opravných prostředků ve vztahu k německým rozhodnutím jsou přerušena, příp. odložena, a proto nelze provádět daňovou exekuci v ČR i s ohledem na právní jistotu žalobce. Žalobce se proti německým exekučním titulům brání i v Německu a lze předpokládat, že budou následně s odkazem na Rozhodnutí BFH zrušena. Vedení české daňové exekuce je proto nepřiměřené, předčasné, nesprávné a nezákonné. České daňové orgány měly podle žalobce v rámci vedení daňové exekuce postupovat podle § 24 zákona č. 471/2011¹ Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek (dále jen „*ZMP*“), neboť v dožadujícím státu došlo k napadení zákonnosti nebo správnosti nebo k zahájení přezkoumání zákonnosti nebo správnosti úkonu nebo dokumentu souvisejícího s vymáháním finanční pohledávky, jak namítal žalobce. Žalobce uváděl opakovaně, že se proti rozhodnutím německých orgánů brání a že se německé orgány rozhodly do doby vydání Rozhodnutí BFH dluhy nevymáhat. Odkázal rovněž i na rozhodnutí Finančního soudu Düsseldorf č. j. 4 K 1771/19 VTa, 4 K 36/18 VTa a 4 K 35/18 Vta. To žalovanému potvrdil i příslušný německý finanční orgán. Proto podle žalobce existuje pochybnost o tom, zda německé daňové nedoplatky budou po vydání Rozhodnutí BFH i nadále vymahatelné a budou vůbec daňovou pohledávkou. České daňové orgány proto postupovaly nezákonně, pokud v rozporu s § 24 odst. 1 ZMP neučinily opatření potřebná k odložení vymáhání finanční pohledávky až do doby, než obdrží sdělení dožadujícího kontaktního orgánu o tom, že bylo ve věci pravomocně rozhodnuto. Jelikož řízení v Německu jsou v běhu a nebylo v nich rozhodnuto, je česká daňová exekuce vůči žalobci nedůvodná, předčasná a nezákonná. Žalobce uzavřel, že se napadené rozhodnutí nevypořádalo se všemi námitkami žalobce dostatečným způsobem.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. Žalovaný dodal, že postup a podmínky provádění mezinárodní pomoci při vymáhání finančních pohledávek ve vztahu k jiným členským státům Evropské unie jsou upraveny v ZMP, kterým byla do právního řádu České republiky implementována směrnice Rady

¹ Číslo 247/2011 v úvodu odst. VII na str. 5 žaloby považoval soud za zjevnou písařskou chybu, protože zákon č. 247/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 229/1992 Sb., o komoditních burzách, a zákon č. 222/2009 Sb., o volném pohybu služeb, se řešené věci zjevně netýkal.

2010/24/EU ze dne 16. března 2010 o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (dále jen „*Směrnice*“). Daňové orgány se zabývaly formální správností podkladů, tj. formální bezvadností jednotných dokladů o vymahatelnosti pohledávek, které jsou podle § 20 odst. 2 ZMP, jenž je transpozicí článku 12 směrnice a přílohy II Prováděcího nařízení Komise (EU) č. 1189/2011 k směrnici, jedinými tituly pro vymáhání finanční pohledávky v České republice. Žalovaný zdůraznil, že posouzení správnosti údajů v jednotných dokladech o vymahatelnosti pohledávek mu nepřislouží podle § 28 odst. 1 ZMP. Test zákonnosti nebo správnosti vymahatelné pohledávky může být předmětem přezkumu iniciovaného prostředky právní ochrany pouze v zemi dožadujícího orgánu, který nese plně odpovědnost ve vztahu k oprávněnosti vymahatelnosti pohledávky v dožádaném členském státě. K žádosti žalovaného podle § 24 odst. 1 ZMP dožadující orgán sdělil, že platební výměry na daň z tabáku č.j. SAV-1201-271690-12-2019-8600 a SAV-1201-271691-12-2019-8600 ze dne 19. 12. 2019 byly napadeny opožděnými opravnými prostředky a (i) řízení o opravném prostředku proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o zrušení/změnu platebních výměrů bylo rozhodnutím hlavního celního úřadu ze dne 27. 11. 2021 odloženo až do vydání Rozhodnutí BFH a (ii) řízení o opravném prostředku proti rozhodnutí o úrocích bylo rozhodnutím hlavního celního úřadu ze dne 22. 2. 2021 odloženo až do vydání Rozhodnutí BFH. Dožadující orgán však požádal o pokračování ve vymáhání, protože (i) zamítnutí žádosti o zrušení/změnu výše uvedených platebních výměrů není vykonatelným správním aktem, a proto nelze jeho výkon odložit, a (ii) ve vztahu k rozhodnutí o úrocích žalobce nepodal žádost o odklad výkonu rozhodnutí, přičemž v Německu nelze proti žalobci uplatnit exekuční opatření. Žalovaný tudíž shledal, že dožadující orgán požádal odůvodněnou žádost o pokračování ve vymáhání napadených finančních pohledávek ve smyslu § 24 odst. 2 ZMP, a proto i vzhledem k § 29 odst. 4 ZMP přistoupil k vydání Příkazu, kdy zákon nedává žalovanému možnost správní úvahy, při níž by mohl zohlednit všechny okolnosti daného případu a případně se od uvedeného postupu odklonit. Jelikož dožadující orgán požádal odůvodněnou žádost o pokračování ve vymáhání finančních pohledávek, nebyly okolnosti celého případu včetně přerušení řízení v Německu pro další postup žalovaného relevantní. Žalobcem namítaná nezákonnost a nicotnost původních exekučních titulů a nedostatek pasivní legitimace žalobce v řízení vedeném v dožadujícím státě nemohly a nemohou být předmětem posouzení žalovaného ani jiného tuzemského orgánu veřejné moci dle § 28 odst. 1 ZMP. Žalobce v žalobě pominul § 24 odst. 2 ZMP i to, jak žalovaný vysvětlil, že podle zákona musí žalovaný ve vymáhání finančních pohledávek pokračovat. Žalovaný dodal, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal se všemi námitkami žalobce.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

10. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 věta první s. ř. s. Z této zásady vyplývá,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, z jakých skutkových či právních důvodů je napadené rozhodnutí správního orgánu nezákonné. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

12. Žaloba je nedůvodná.
13. Soud při posouzení důvodnosti žaloby vyšel z následující právní úpravy.
14. Primárně jde o Směrnici. Pro výklad Směrnice je významná její preambule, kde je vysvětleno, že důvodem, proč evropský zákonodárce měl za nutné zrušit původní směrnici a přijmout zcela novou právní úpravu, byl zájem na řádném fungování vnitřního trhu vyžadující účinnější a efektivnější regulaci vzájemné pomoci mezi členskými státy při vymáhání pohledávek, než jakou poskytovala úprava původní směrnice.² Jedním z prostředků, který měl uvedený cíl realizovat, bylo zavedení jednotného dokladu, který se bude používat pro opatření k vymáhání pohledávek v dožádaném členském státě, jakož i přijetí jednotného standardního formuláře pro doručování aktů a rozhodnutí vztahujících se k pohledávce, kdy to mělo vyřešit problémy související s uznáním a překladem aktů vydaných v jiném členském státě, které byly nejvýznamnějším důvodem, proč byla Původní směrnice týkající se pomoci neefektivní.³ V preambuli bylo zdůrazněno, že žaloba proti pohledávce, doručení uskutečněném orgány dožadujícího členského státu nebo dokladu o její vymahatelnosti musí být dlužníkem podána příslušnému orgánu dožadujícího členského státu.⁴ Tuto úpravu zvolil evropský zákonodárce jako souladnou se základními právy a zásadami uznávanými zejména Listinou základních práv Evropské unie.⁵
15. Směrnice obsahuje následující regulaci, kterou byly povinny členské státy transponovat do vnitrostátních právních řádů do 1. 1. 2012⁶:
 - (i) Dožádaný orgán musí na žádost dožadujícího orgánu vymáhat daňové pohledávky včetně úroků a nákladů vymáhání vzniklé v jiném členském státě, na něž se vztahuje doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě.⁷
 - (ii) Za dostatečný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě se považuje jednotný doklad o vymahatelnosti, který je jediným základem pro opatření k vymáhání pohledávky v dožádaném členském státě a nepodléhá žádnému úkonu uznání, doplnění nebo nahrazení v tomto členském státě.⁸
 - (iii) Spory týkající se pohledávky, původního dokladu o vymahatelnosti pohledávky v dožadujícím členském státě nebo jednotného dokladu o vymahatelnosti pohledávky v

² viz body 1, 2, 3 a 4 preambule Směrnice

³ viz bod 8 preambule Směrnice

⁴ viz bod 12 preambule Směrnice

⁵ viz bod 21 preambule Směrnice

⁶ viz čl. 28 odst. 1 a čl. 29 Směrnice

⁷ viz čl. 1, čl. 2 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. c), čl. 10 odst. 1 Směrnice

⁸ viz čl. 12 odst. 1 Směrnice

dožádaném členském státě spadají do pravomoci příslušných orgánů dožadujícího členského státu.⁹

(iv) Dožádaný orgán pozastaví vymáhání pohledávky, jakmile obdrží od dožadujícího orgánu nebo od zúčastněné osoby informace o podání žaloby dle bodu (iii), a to až do rozhodnutí příslušného orgánu v této věci, ledaže dožadující orgán odůvodněně požádá dožádaný orgán, aby vymáhal napadenou pohledávku, pokud to dovolují platné právní předpisy a správní praxe dožádaného členského státu.¹⁰

16. ZMP zapracoval Směrnici a upravil postup a podmínky, za kterých tuzemské orgány poskytují mezinárodní pomoc při vymáhání pohledávek z daní jakéhokoli druhu včetně jejich příslušenství ukládaných orgánem veřejné moci jiného členského státu.¹¹ Při provádění této mezinárodní pomoci se postupuje podle daňového řádu, pokud ZMP nestanoví jinak.¹²
17. Tuzemský kontaktní orgán je podle ZMP povinen bez dalšího zajistit vymáhání finanční pohledávky z jiného státu vždy, když obdrží žádost kontaktního orgánu jiného státu, jejíž součástí je jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky v dožádaném státu, ledaže by se žádost týkala pohledávky nižší než 1 500 EUR nebo uplynula lhůta k jejímu podání.¹³ ZMP přitom výslovně stanoví, že *jediným titulem pro vymáhání finanční pohledávky v České republice je jednotný doklad o vymahatelnosti finanční pohledávky*.¹⁴ V podstatě totéž je výslovně vyjádřeno v ZMP znovu tím, že *tuzemskému orgánu veřejné moci nepřísluší posouzení zákonnosti nebo správnosti ani dožádané finanční pohledávky uložené orgánem veřejné moci jiného státu, ani původního titulu pro vymáhání finanční pohledávky v jiném státu, ani jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky z jiného státu*.¹⁵ Orgánem veřejné moci příslušným k posouzení zákonnosti nebo správnosti dožádané finanční pohledávky i původního titulu pro vymáhání finanční pohledávky i jednotného dokladu o vymahatelnosti finanční pohledávky je orgán veřejné moci jiného státu stanovený k tomu podle právních předpisů tohoto jiného státu.¹⁶
18. Podle § 159 odst. 1 a 2 daňového řádu správce daně námitku proti svému úkonu posoudí a zamítne ji, pokud neuzná oprávněnost v námitce uplatňovaných důvodů.
19. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl dva klíčové důvody, pro které měl podstatu námitek žalobce proti Příkazu za nedůvodné:
 - (1) Žádost dožadujícího orgánu i jednotné doklady o vymahatelnosti splnily všechny formální podmínky stanovené pro ně v ZMP, a proto byl žalovaný povinen finanční pohledávku vymáhat.¹⁷
 - (2) Žalovaný musí pokračovat ve vymáhání pohledávky podle § 24 odst. 2 ZMP a čl. 14 odst. 4 Směrnice, protože dožadující orgán požádal o pokračování vymáhání a svou žádost odůvodnil, k informaci žalovaného převzaté od žalobce o vedeném přezkumu pohledávky v řízení v dožadujícím státě, tím, že dva platební výměry na daň z tabáku

⁹ viz čl. 14 odst. 1 Směrnice

¹⁰ viz čl. 14 odst. 3 a 4 Směrnice

¹¹ viz § 1 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) bod 3 ZMP

¹² viz § 2 ZMP

¹³ viz § 17 odst. 1 a 2, § 20 odst. 1 a § 31 ZMP

¹⁴ viz § 20 odst. 2 ZMP

¹⁵ viz § 28 odst. 1 písm. a) bod 3, písm. b) a písm. c) ZMP

¹⁶ viz § 28 odst. 3 ZMP

¹⁷ dle § 20 odst. 1, 2 a § 28 odst. 1 ZMP; viz str. 4, 5 a 7 napadeného rozhodnutí

jsou vykonatelné a žalobce nepodal žádost o odklad výkonu rozhodnutí o úrocích. Podle žalovaného mu popsaná platná právní úprava zakazuje v takovém případě odložit vymáhání do doby sdělení dožadujícího orgánu o pravomocném rozhodnutí v řízeních vedených v dožadujícím státě.¹⁸

20. Žalobní námitky soud neshledal opodstatněnými z následujících důvodů.
21. Soud aprobuje s odkazem na výše popsanou právní úpravu obsaženou v ZMP a Směrnici první klíčový důvod žalovaného v napadeném rozhodnutí, že **pro vznik oprávnění žalovaného vymáhat pohledávku byla rozhodná pouze a jen žádost dožadujícího orgánu o vymáhání a k ní připojené tři jednotné doklady o vymahatelnosti**. Všechny námitky žalobce vztahující se k jiným skutečnostem jsou irelevantní. Proto všechny námitky žalobce vztahující se k existenci pohledávky (skutkového či právního důvodu jejího vzniku a její výše či splatnosti) nebo týkající se exekučních titulů vydaných německými orgány, které našly odraz v jednotných dokladech o vymahatelnosti, byly mimoběžné a nemohly založit opodstatněnost námitek proti Příkazu.
22. Soud v této souvislosti odkazuje na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž vyplývají tyto závěry: V režimu mezinárodní pomoci s vymáháním finančních pohledávek ve smyslu Směrnice a ZMP nejsou české dožádané orgány oprávněny žádosti dožadujících orgánů jiného členského státu EU jakkoliv posuzovat a odmítnout vyjma důvodů taxativně stanovených. Stejně tak dožádaným orgánům nepřísluší jakkoliv posuzovat zákonnost či správnost žádosti dožadujícího orgánu cizího státu, resp. pohledávky, k jejímuž vymožení je taková žádost podána. Právní úprava mezinárodní pomoci tedy neumožňuje přezkoumávat právní důvody, na nichž se zakládá jednotný doklad o vymahatelnosti pohledávky v dožádaném státu, který je titulem pro její vymáhání a je součástí žádosti dožadujícího orgánu.¹⁹ Dožádané daňové orgány nejsou oprávněny posuzovat původní tituly pro vymáhání dotýčných finančních pohledávek ani správnost údajů uvedených v jednotných dokladech o vymahatelnosti.²⁰
23. Všechny žalobcem namítané skutečnosti v prvním žalobním bodě pomíjely, že zákonnost a správnost německých exekučních titulů byly pro postup žalovaného právně bezvýznamné. I kdyby byly německé exekuční tituly nicotné, nesprávné či nezákonné, např. proto, že žalobce podle německého práva nemohl být povinen platit daň z tabáku, protože surový tabák nemá podléhat německé spotřební dani, nebo proto, že plátcem daně měla být společnost HWV GmbH, nebo proto, že trestní odsouzení žalobce vyloučilo jeho daňovou povinnost, nevedlo by to k závěru o nezákonnosti Příkazu. Pro postup žalovaného při vydání Příkazu byla totiž významná jen žádost dožadujícího orgánu s jednotnými doklady o vymahatelnosti.
24. Ostatně, žalobce v žalobě vůbec nijak nebrojil proti prvnímu klíčovému důvodu a jeho správnost nikterak nezpochybňoval, ač první klíčový důvod napadeného rozhodnutí bez dalšího vyvracel podstatu námitek žalobce převzatých do prvního žalobního bodu. Nesporoval-li žalobce v žalobě klíčový důvod napadeného rozhodnutí, vyvracející důvodnost jeho námitek, nemá soud správnost tohoto důvodu napadeného rozhodnutí přezkoumávat a pro závěr o nedůvodnosti tohoto žalobního bodu postačovalo zjištění, že žalobce tento klíčový důvod napadeného rozhodnutí v žalobě nezpochybnil.

¹⁸ viz str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí

¹⁹ viz bod 11 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2021, č. j. 8 Afs 355/2019–34

²⁰ viz bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2022, č. j. 4 Afs 342/2021– 35

25. První žalobní bod tedy nebyl důvodný.
26. Opodstatněným soud neshledal ani druhý žalobní bod.
27. Soud připomíná výše shrnutou právní úpravu, podle které dožadovaný orgán pokračuje ve vymáhání pohledávky, jakmile o to požádá dožadující orgán a svou žádost odůvodní.²¹
28. Žalovaný odmítl požadavek žalobce v námitkách proti Příkazu, aby vymáhání pohledávky odložil vzhledem k řízením týkajícím se pohledávky v Německu, s odůvodněním, že právě vzhledem k § 24 odst. 2 ZMP a čl. 14 odst. 4 Směrnice musí bez ohledu na jakékoli skutečnosti ve vymáhání pokračovat, protože dožadující orgán požádal o pokračování vymáhání a svou žádost odůvodnil. Žalobce stejně jako v případě prvního žalobního bodu v žalobě nebrojil proti tomuto klíčovému důvodu napadeného rozhodnutí a jeho správnost nikterak nezpochybňoval, ač tento důvod napadeného rozhodnutí bez dalšího vyvracel podstatu námitek žalobce převzatých do druhého žalobního bodu. Pokud však žalobce nesporoval v žalobě klíčový důvod napadeného rozhodnutí, vyvracející důvodnost jeho námitek, nemohl soud správnost tohoto důvodu napadeného rozhodnutí přezkoumávat a pro závěr o neopodstatněnosti tohoto žalobního bodu postačovalo zjištění, že žalobce tento klíčový důvod napadeného rozhodnutí v žalobě nezpochybnil.
29. Žalobní argumentace zcela pomíjela právní základ druhého klíčového důvodu rozhodnutí. Namítl-li žalobce, že německé daňové orgány nečiní kroky k vymození dluhu a vyčkávali na Rozhodnutí BFH, ignoroval, že ho žalovaný seznámil s tím, že obdržel od dožadujícího orgánu informaci, že dva platební výměry na daň z tabáku jsou vykonatelné a žalobce nepodal žádost o odklad výkonu rozhodnutí o úrocích. Vzhledem k tomu, že dožadující orgán (takto) odůvodnil svou žádost o vymáhání pohledávky, nemohl žalovaný ve vymáhání nepokračovat. A to, i kdyby německé daňové orgány nečinily kroky k vymození dluhu a vyčkávaly na Rozhodnutí BFH. Žalovaný vzhledem k právní regulaci obsažené v ZMP a Směrnici nemůže hodnotit, zda není vymáhání pohledávky nepřiměřené, předčasné nebo nesprávné, a své hodnocení promítat do pokračování nebo odložení vymáhání pohledávky – žalovaný je beze zbytku vázán jen odůvodněnou žádostí dožadujícího orgánu o pokračování vymáhání. Slovy žalobce, žalovaný nebyl povinen odložit vymáhání finanční pohledávky až do doby, než obdrží sdělení dožadujícího orgánu o tom, že byla řízení týkající se pohledávky vedená v Německu pravomocně skončena.
30. Argumentace žalobce odkazující na § 24 odst. 1 ZMP pomíjí, že žalovaný postupoval důsledně nejen podle § 24 odst. 1, nýbrž v návaznosti na něj i podle odstavce 2 tohoto ustanovení ZMP a čl. 14 odst. 4 Směrnice. Rozhodnutím ze dne 26. 7. 2023, č. j. 132633-18/2023-600000-42, žalovaný exekuci Příkazu odložil. Žalobce však ve své žalobní argumentaci právě tuto právní regulaci ignoroval, ač na ni žalovaný výslovně odkázal v napadeném rozhodnutí. Pokud žalobce v žalobě konstatoval, že se napadené rozhodnutí nevypořádalo se všemi námitkami žalobce dostatečným způsobem, nešlo o žalobní bod, protože neuvedl, jaká jeho konkrétní námitka nebyla žalovaným vypořádána.
31. Soud neprováděl k důkazu listiny, které jsou součástí správního spisu, jelikož jím správní soudy dokazování neprovádějí, neboť nejde o důkazní prostředky a správní soud přezkoumává tyto dokumenty jako součást správního spisu.²² Z tohoto důvodu

²¹ viz čl. 14 odst. 4 Směrnice a § 24 odst. 1, 2 ZMP

²² srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 ve Sb. NSS, nebo bod 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2022, č. j. 10 Afs 281/2020-70

neprováděl soud důkazy označené žalobcem v závěru odst. I a II žaloby, přiložené k žalobě a založené na čl. 10 až 13, 20, 21 a 26 soudního spisu.

32. Žalobce označil k důkazu usnesení Hlavního celního úřadu (Hauptzollamt) Schweinfurt ze dne 17. 11. 2021, č. j. RL 702/21 a 703/21 – B3401 a přiložil ho k žalobě (založeno na čl. 24 soudního spisu). Toto usnesení není součástí správního spisu, žalobce jej v průběhu správního řízení žalovanému nepředložil, a proto žalovaný nemohl pochybit s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, pokud ho při vydání napadeného rozhodnutí nezohlednil. Soud pro nadbytečnost toto usnesení k důkazu neprováděl. Navíc, i kdyby mělo usnesení prokazovat přerušení řízení před německými orgány, nemohlo to ovlivnit zákonnost závěrů žalovaného, kterými odůvodnil zamítnutí námitek žalobce proti Příkazu. Výše soud vysvětlil ve shodě s žalovaným, že relevantní byla jen žádost o vymáhání s jednotnými doklady o vymahatelnosti a odůvodněná žádost dožadujícího orgánu o pokračování ve vymáhání pohledávky.
33. Pro nadbytečnost soud nevyžadoval *od příslušného ministerstva výkladové stanovisko k jednotlivým předpisům a judikatuře SRN* tak, jak navrhl žalobce v závěru odstavců IV a V žaloby. Pro rozhodnutí soudu o žalobě žalobce totiž bylo z výše popsaných důvodů zcela nepodstatné, jak je daň z tabáku regulována v německém vnitrostátním právu a jak je tato problematika řešena německou judikaturou.
34. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

35. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II rozsudku podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému žalovanému, kterému však v řízení nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS), a navíc se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení vzdal ve vyjádření k žalobě. Proto soud náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. listopadu 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.